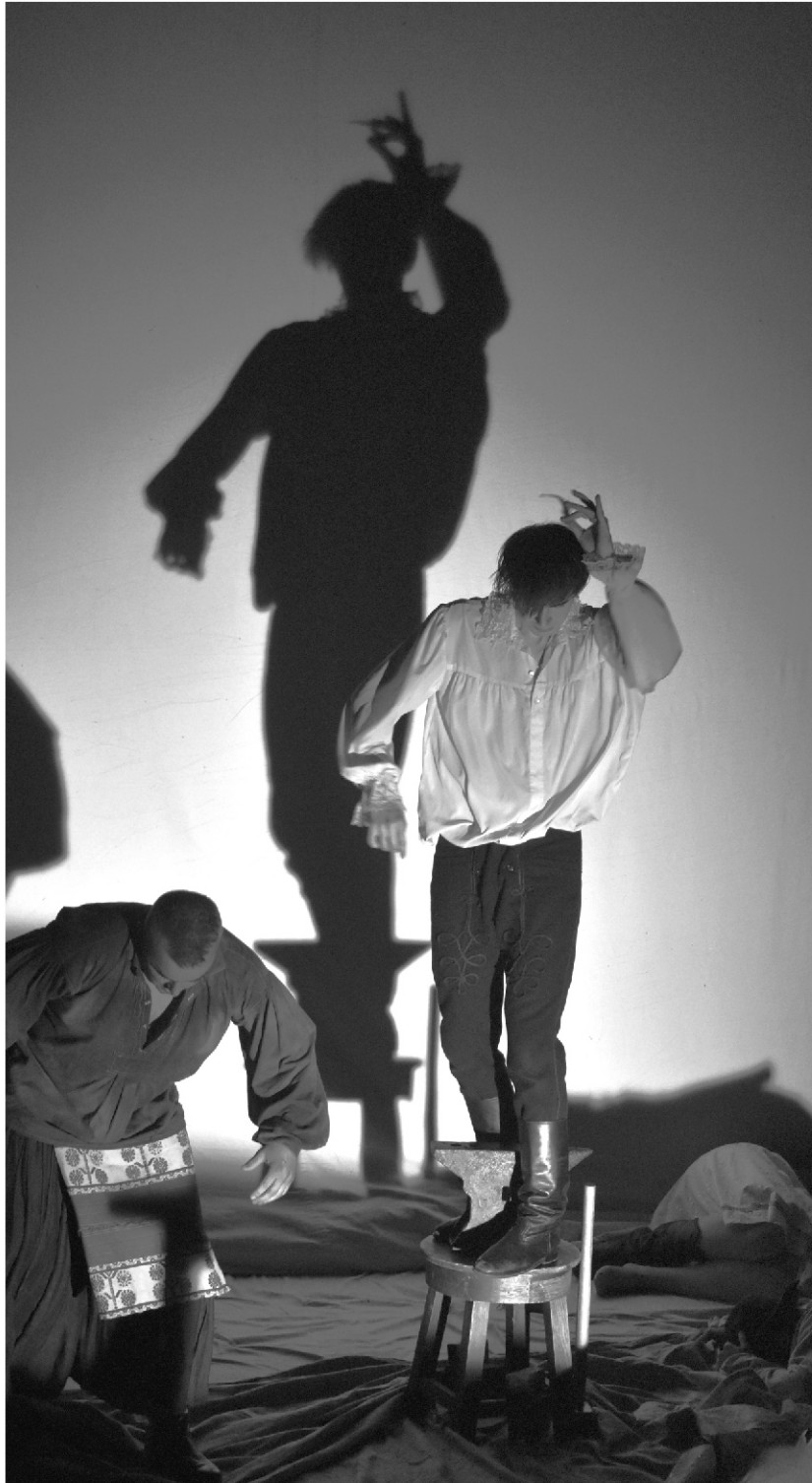

kisvárdai lapok

35. évfolyam 4. szám - 2023. június 27. kedd

A HELYSÉG KALAPÁCSA

A beregszászi Kárpátaljai Megyei Magyar Drámai Színház előadása
Rendező: Vidnyánszky Attila

Magyar
Színházak
35. Kisvárdai
Fesztiválja
2023. június 23 - július 1.

„A nyitókép valamit sejtet a később nagyon is valóságos háborúból, amit a színpadon látunk. A szereplők a színpad szélén kúporognak, sűrű kabátokban, bőrröndökön, a háttérből füst gomolyog elő és a közönség vár. Egyedül a nézőtéri beszélgetés és egyszer-egyszer egy hegedű húrjának pendülése hallatszik, majd hirtelen berobban a színpadra a Petőfi Sándort játszó Séra Dániel és mesélni kezd. Átéléssel, hévvel, azzal az igazi „petőfis” tűzzel kezdi életre kelteni szereplőit, akik a kiváló színészi játéknak köszönhetően, mintha leugranának az elképzelt papirosról, amin a költő tolla serceg, megelevenednek és részesévé válnak a történetnek. Élnék, lélegeznek, játszanak, azzal a vérbő, népies virtussal, amire az ember egy ilyen jellegű előadáson számít. Durrog a karikás, a kocsmái couleur locale vibrál, mulatságos, parodisztikus. Ez a legfontosabb. Hogy az előadás megmarad paródiának. Még akkor is, amikor két ének között Petőfi egy levelet fogalmaz, amelyben utazásáról mesél, és ezen levél/levelek mentén a költő jelenében eljutunk Beregszászig.”

Czene-Polgár Donát

Szakmai klub – 2023. 06. 26.

A Nagyvárdai Szigligeti Színház Figaro házassága, avagy egy örült nap című előadása került terítékre a fesztivál harmadik szakmai beszélgetésén. Selmeczi Bea dramaturg az előadással kapcsolatban először a színpadképet és a díszletet dicsérte, szerinte nagyon jól működött a multifunkciós térkialakítás az előadásban. Aztán arról is szólt, hogy elgondolkodtató, mennyire tud Beaumarchais modern lenni. Kiemelte azt is, a házasság és a szerelem alapvető problémáit taglalja az író ebben a darabban, és ezek mindig aktuális kérdések maradnak. Kovács Dezső kritikus úgy fogalmazott, neki személy szerint nagy élményt jelentett az előadás, de azt tapasztalta, hogy igencsak megosztotta a közönséget. A produkció játékos és kreatív megoldásait taglalva ő is elsősorban a díszletről, a térhasználatról beszélt. A kritikus hozzátette, az előadásban az alkotók a stilizáció nagyon magas fokát valósították meg, s ez a színészi játékra éppolyan jellemző volt, mint a jelmezekre vagy a díszletre. Ezután a hozzászólók beszéltek még az író történelmi felfogásáról, illetve arról is, mennyiben volt irodalmi előképe a francia forradalomnak.

A következő tárgyalt előadás a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház A föld fia című produkciója volt, amely a svéd író, Gunilla Boëthius darabjából jött létre. Gyürky Kata irodalomtörténész először a szerzőről beszélt, kiemelve, hogy a gyermek problematikája kitüntetett szerepet játszik a műveiben. A kritikus szerint megindító, ahogyan a speciális bánásmódot igénylő gyermek és a körülötte lévők

hozzá kötődő viszonya megjelenik a darabban, amit a szabadkai előadása nagyon szépen tált. Ehhez kapcsolódott Balogh Gyula kritikus is, aki azt mondta, ez a többrétegű, meg-rázó történet nagyon sokféle asz-szociációt kelthetett a nézőben. Szerinte a középpontban a magány és a családok széthullá-sa áll, amit nagyon erős színészi alakítások támasztottak meg a most látott történetben. Oláh Zsolt szakíró beszélt a svéd iro-dalom sajátosságairól, és arról, hogy a misztikus-szürreális vo-nulat, vagy a természetközelség jól behatárolható jellegzetessé-ge a svéd íróknak. Szó esett még arról is, hogy ez a mű a társadal-mi érzékenységen túl erős öko-problematikát is hordoz, és ez elvontan az elemek harcá-ban, de egészen konkrétan, az ornitológus apa figurájában is megjelenik a történetben.

A Szakmai Klub harmadik be-szélgetését főként a technikai problémák taglalása uralta. A Szabadkai Népszínház Nem él-hetek muzsikaszó nélkül című

előadása kapcsán a legtöbben a szabadtéri színpad és a közön-ség elhelyezésének gondjairól beszéltek. A színészek feleml-egették, hogy nagymértékben befolyásolta az előadást az, hogy nem tudott élő kontaktus kialakulni a nézők és a játszó-k között. Szó esett még a beszél-getésben arról, hogy ellentét-ben a regényekkel, Móricz drámái nem képviselnek kima-gasló értéket, ezért nem jelen-tenek könnyű alapanyagot, ennek az előadásnak az eseté-ben is „bele kellett nyúlni” a műbe. Az eszmecsere végén a válogató Balogh Tibort is meg-kérdezték az előadás szereplői, miért éppen ezt válogatta be a produkcióik közül. Erre a fesztiv-ál művészeti tanácsadója kifej-tette, hogy elsősorban azért gondolkodott ebben, mert ez a szélesebb, népszínházi igényű és a vajtűlű szakmai közönséget is meg tudja szólítani. A vállaltan szórakoztató funkciót egyéb-ként többen is dicsérték az elő-adás kapcsán.

Meddig ér a Helység takarója?

Petőfi Sándor munkái foglalkoztatják a színházcsinálókat, érdekes módon azonban nem az általa írott egyetlen drámai művet (Tigris és hiéna) veszik elő, hanem nagyobb lélegzetvételű lírai műveit dolgozzák fel, mint A helység kalapácsa, az Apostol, vagy a János vitéz. A helység kalapácsáról tudni kell, hogy ez egy eposzparódia, amely megfelel az eposz műfaji követelményeinek, azonban a mondhatni „alantas”, vagy közönséges, pajzán téma, amiről mesél, már nincs szinkronban az eposz témaválasztásával.

A Nemzeti Színház és a Kárpátaljai Megyei Magyar Drámai Színház közös produkciója érdekesen nyúl ehhez az anyaghoz. Érdekesen, mert a könnyed eposzparódia, az előadás egy pontján súlyos valósággá avanszál, puskaropogással, légvédelmi szirénákkal, mindeközben pedig direkten reflektál a beregszászi társulat jelenére, majd hirtelen visszaváltozik paródiává, mintha semmi nem történt volna.

Egész odáig szöveghűen elevenedik meg az előadás a minimalista kialakítású térben, amelyben csak egy asztal, székek, a mindent beborító ponyva és a fényekkel való játék szab határt. A nyitókép valamit sejtet a később nagyon is valóságos háborúból, amit a színpadon látunk. A szereplők a színpad szélén kuporognak, szürke kabátokban, bőrröndökön, a háttérből füst gomolyog elő és a közönség vár. Egyedül a nézőtéri beszélgetés és egyszer-egyszer egy hegedű húrjának pendülése hallatszik, majd hirtelen berobban a színpadra a Petőfi Sándort játszó Séra Dániel és mesélni kezd. Átélessel, hévvel, azzal az igazi „petőfis” tűzzel kezdi

életre kelteti szereplőit, akik a kiváló színészi játéknak köszönhetően, mintha leugranának az elképzelt papirosról, amin a költő tolla serceg, megelevenednek és részesévé válnak a történetnek. Élnek, lélegeznek, játszanak, azzal a vérbő, népies virtussal, amire az ember egy ilyen jellegű előadáson számít. Durrog a karikás, a kocsmai couleur locale vibrál, mulatságos, parodisztikus. Ez a legfontosabb. Hogy az előadás megmarad paródiának. Még akkor is, amikor két ének között Petőfi egy levelet fogalmaz, amelyben utazásáról mesél, és ezen levél/levelek mentén a költő jelenében eljutunk Beregszászig.

Azonban mikor a férfiak verekedésére kerül sor, amit Petőfi egy háború jelzőivel ír le, az eredeti szövegben is, akkor az előadás hirtelen elkomorodik. Leválik eddigi hangvételéről, maga mögött hagyja a parodisztikus jelleget és elkezdődik egy valódi háború, a mű humorosnak szánt, gunyoros sorait összezúzza a gépkarabélyok, bombák, repülőgépek, szirénák kakofóniájába, miközben a költő rémülten próbálja magával húzni a földön kuporgó riadt szereplőit, de ösz-

szesuhan, elgyengül, az addigi hév eltűnik. Eközben a háttérben sorban képek peregnek a társulat előadásairól. A kontextus világossá válik, a néző számára nincs tér az asszociációra. Majd a szereplők élesztgetni kezdik a költőt, akiből eltűnt a harci kedv. Már saját pisztolyát sem ő sűti el, hanem az egyik általa „megírt” karakter. Ha a költő nem, hát a szereplők viszik tovább az eseményeket, amik egy jelentőségteljes ponton lezárulnak, majd Petőfi egyedül marad az üres színpadon és az előadás véget ér.

Bennem számos kérdést vetett fel az előadás. De elsőként az, hogy hogyan illeszkednek azok felmutatott háborús borzalmak A helység kalapácsának valóságába? Milyen viszony van a szöveg háborúhoz való parodisztikus viszonya, a harcias, majd fáradt Petőfi-ábrázolás és a nagyon is valódi háború között? Egy ilyen csípős gúnnyal íródott mű tud valami olyan szörnyűségről szólni, amihez látzólag semmi köze nincs? Nem tudom. Csak azt remélem, hogy valaki tudja a választ.

Czene-Polgár Donát

A színház megtartó ereje

A Beregszászi Illyés Gyula Magyar Nemzeti Színház idén ünnepli fennállásának harmincadik évfordulóját. Erről, a háborús helyzetről és a fesztiválra elhozott, *A helység kalapácsa* c. előadásukról beszélgettem Sin Edinával, a színház megbízott igazgatójával.

Idén harmincéves a beregszászi társulat, 1993-ban kezdte működését. Hogyan élitek meg ezt az évfordulót?

Nagyon különös helyzetben érte az évforduló a beregszászi színházat, hiszen a háború kitörésének napján magyarországi vendégelőadásunk volt – ennek már tizenhat hónapja. Azóta minden pillanatot a háborúhoz való alkalmazkodás és a túlélés jár át. A színház számára is hatalmas kihívást jelentenek a korlátozó intézkedések és az, hogy a megfigyelt nézőközönség előtt továbbra is bizonyítani tudjunk, de ez eddig sikerült. Ugyan sokkal több energiát fektetünk bele, mint korábban, de él a kárpátaljai magyar színház, sőt, előadási lehetőségeinket kiterjeszthettük Magyarországra és a Kárpát-medencére. Nagyon erős bennünk a hála, hiszen rengetegen nyújtottak segítő kezet. Ezt határozott visszajelzésként értékeljük a szakma részéről: sokaknak fontos, hogy a beregszászi társulat tovább létezzen.

A három évtized alatt különböző korszakokat élt meg a színház, hiszen egy alternatív művészi formából nőtt ki magát kőszínházzá ott, ahol ennek nem volt hagyománya. Erre a hatalmas munkára Vidnyánszky Attila vállalkozott alapítóként, az ő munkássága ma is meghatározza a beregszászi előadásokat, rendezője nemcsak a régi, hanem több most születő darabunknak is. Kisvárdai a kezdetektől fogva erős szövetségesünk volt, itt készült el például az első előadásunk is, a Szentivánéji álom, innen vitték haza Beregszász első előadását.

A kezdeti éveket követően Vidnyánszky Attila mellett számos rendező érkezett hozzánk, négy-öt éve pedig a színházi nevelési vonal is előtérbe került. Rájöttünk, hogy ez lehet az egyik fő utunk. Bízunk abban, hogyha újra teljes gőzzel tudunk működni, akkor azok a fiatalok, akik tantermi előadáson találkoztak velünk, ott lesznek a nagyszínpadi bemutatókon is. Nemcsak a múltból, hanem a jövőről is igyekszünk gondoskodni.

Beregszászon a színház épületében jelenleg mi történik? Milyen munka tud folyni, hogyan néz ki a társulat élete?

Hadiállapot ide vagy oda, az élet él és élni akar. A háború első négy hónapjában menedéket nyújtottunk a Kijevi Ifjúsági Színház társulatának, összesen közel negyvenen érkeztek hozzánk, akik matracokon, ideiglenes szálláshelyeken húzták meg magukat a színház épületében. Abban a légkörben nagyon nehéz volt megszerveznünk az előadásokat, a túlélésért kellett küzdeni. Aztán lassan visszatért az élet a „rég” kerékvágásba, több bemutatót is tarthattunk 2022 második felétől. A helység kalapácsán kívül A királykisasszony, akinek nem volt birodalma c., óvóhelyen is játszható interaktív mesejátékot láthatták a kicsik, majd Gogol Háztűznézőjét is bemutattuk a beregszászi színházban.

A fesztiválra hozott, A helység kalapácsa előadást már Magyarországon mutatta be a társulat tavaly májusban. Milyen volt a próbafolyamat és hogyan hatott a színészekre ez a rendkívül nehéz helyzet?

Alig egy pár nappal a háború kitörése után kezdtük el próbálni a darabot. Friss volt bennünk az ijedelem, a fájdalom, a hogyan

Sin Edina

tovább nyomasztó bizonytalansága. Mindannyiunkat el-elkapott a sírás, hiszen az életünk fekekestül felfordult, de ez az előadás megmutatta, hogy a beregszásziak kötődése rendkívül erős a színházhoz. Ahelyett, hogy kétségbeestünk volna, elkezdtünk új darabot próbálni Vidnyánszky Attila vezetésével a Nemzeti Színházban. A folyamat elterelte a figyelmünket arról, ami körülöttünk zajlik. Nyilván nem feledkeztünk el róla, de bele tudtunk kapaszkodni a színházba, és az meg tudott minket tartani. Nem szétszéledtünk, hanem a színház vonalán összekapcsolódtunk, talán erősebben, mint addig bármikor. Ebben is benne van az elmúlt harminc év színházi felfogása, az a fajta társulati létezés, ami mindig erősen jellemezte ezt a közösséget. Azon túl pedig élesen is megtapasztalhattuk a magyar kultúránk megtartó erejét. Idén Petőfi születésének kétszázadik évfordulóját ünnepeljük, és mi erre emlékezve is játsszuk ezt az előadást. Válság helyzetben mutatkozik meg igazán, melyek azok az értékek, amelyek megtartják az embert: a magyar kultúra ilyen erő.

Bűnhődés a város szélén

Elég nagy baj, ha nem érdekel, mi fog történni a következő pillanatban. Ha a szereplők sorsa közömbös. Mert az első percekben csak egy nagyszájú vesztés és egy öntudatos szerencsétlen van a színpadon. És bár a későbbiekben árnyaltabbá válnak a karakterek, de még mindig nem érdekel a sorsuk. Nem kell, hogy szeressem őket, elég lenne a sajnálat, az együttérzés, vagy akár a gyűlölet. Az az érzésem, hogy ezeket a szereplőket láttam már valahol, ezek a dolgok már egyszer megtörténtek. Csak élesebben, erősebben és áthatóbban. Persze csak a színpadon. És élek a gyanúperrel, hogy František Langer is pont ugyanígy volt vele, amikor megírta a Külvárost.

Kedvenc szerzői között lehetett Dosztojevszkij és Molnár Ferenc. Raszkolnyikov vívódik, tudja, hogy nagy a bűne és idővel már nem hiszi el, hogy van rá bocsánat. Belülről emészti fel a bűntudat és csak egy lökés kell Szonyától, a szerelmétől, aki Annához hasonlóan szintén prostituált, hogy végül vállalja a gyilkosság következményeit. Liliom is a halálba menekül, hiszen egész élete bűnös volt és talán a legnagyobb vétke, hogy magával rántotta az ártatlan, Annához hasonlóan szeretetét kereső Julikát is, örök boldogtalanságra ítélve őt abban a pillanatban, amikor először találkoztak a körhintánál.

A különbség szintén szembevető. Raszkolnyikov vívódása és meg hasonlása filozofikus, mélyre hatoló, egyszerre gyűlölem és bátorítanám. Liliom pedig megkerülhetetlen. Egyszerre nagytermészetű és behízelgően szeretetreméltó. Ezzel szemben Franciról sokáig azt

hiszem, ő maga is tudja, hogy csak egy senki, és akkor válik valakivé, ha kiderül, ölt. Mintha hencegne. Sokáig nem hiszem el a bűntudatot, inkább olyan, mintha hírnévre vágyna, ha már táncosként csupán egy koszos külvárosi lokál vendégeinek elismerését és némi pénzt tud begyűjteni. Anna indítékai világosak. Egyedül van, talán mindig is egyedül volt, lecsúszott és már nem hiszi el, hogy vissza tud kapaszkodni. Elfogadta a sorsát, de azt nem, hogy többé nem szerethet, bármi is legyen az ára. Akár a halála.

Úgy érzem, Béhr Márton és Kiss Szilvia is keresik minden pillanatban, hogyan lehetne mélyíteni Franci és Anna személyiségét, mert a szöveg nem ad nekik elég stabil mankót ehhez. A többi karakter pedig egydimenziós marad akkor is, ha például Olasz István hátborzongatóan kegyetlen Építész úrként, vagy Mokos Attila meghatóan elveszett és meg hasonlott lélek a Bíró szerepében. Ha úgy tetszik, mindenki más csak hallgatóság Franci számára, akinek elmesél-

heti a bűnét. A barátai megvédének, az özvegy és a rend őrei pedig egyszerűen nem is akarnak tudni róla. Senkitől nem kap egy cseppnyi feloldozást, legfeljebb hamis tanácsokat. A kórust alkotó négy ballonkabátos, svájcisapkás lány bézsben olvad bele a környezetébe és minden megszólalásukkal a főszereplők kenyerét veszik el. Hiszen ezek a gyakran magyarázatként vagy belső monológként szolgáló szövegek nem kell, hogy ki legyenek mondva. Ezeknek meg kell történniük a színpadon. Minden mondat egy tekintet, egy mozdulat, egy hangsúly kellene, hogy legyen. Sokszor meg is történik, így ami elhangzik, ismétlés.

Az audiovizuális eszközök árnyalnak, finomítanak vagy akár felerősítik a történeteket, előzenyeken segítő kezet nyújtanak. A füstben elhaló fény, a vonat távolodó dudálása, mind romantizál, megemel. Sajnos azonban ez sem elég. A lány halála nem csak Francinak nem hoz megváltást.

Szepesi Krisztina

Mégis van lelkiismeretünk

Különleges szituációkat mutat be a komáromi Jókai Színház Külváros című előadása. A František Langer cseh drámaíró művéből Martin Huba rendezésében látott adaptáció alapvető morális kérdéseket feszeget, például a lelkiismeret problémakörét. A darab női főszereplőjét, Kiss Szilvia színésznőt kérdeztük az előadásról.

- *Milyen volt Anna bőrébe bújni?*

- Nagyon érdekes és izgalmas szerep volt. Ebben az előadásban, vagy jobban mondva ebben a drámában végül is nincs annyira kifejtve Annának a karaktere. Rengeteg dolgot kellett elképzelnem, mint például az utóéletét, előéletét a figurának, megpróbáltam érzésekkel gazdagítani ezt a karaktert. Az elején nem túl pozitív szereplő a lány, hiszen a testéből él. Aztán, amikor már megismeri a szerelmet és a fiút, még mindig nem tudja feladni ezt az életet. Ez egy nagyon nehéz lelki vívódás. Ilyen típusú szerepet még nem igazán játszottam, és megpróbáltam kihozni belőle azt, hogy Anna karaktere a negatív kezdése ellenére is legyen szerethető. Én nagyon szeretem ezt az Annát, nagyon.

- *Milyen kihívások voltak ebben a szerepben színészként?*

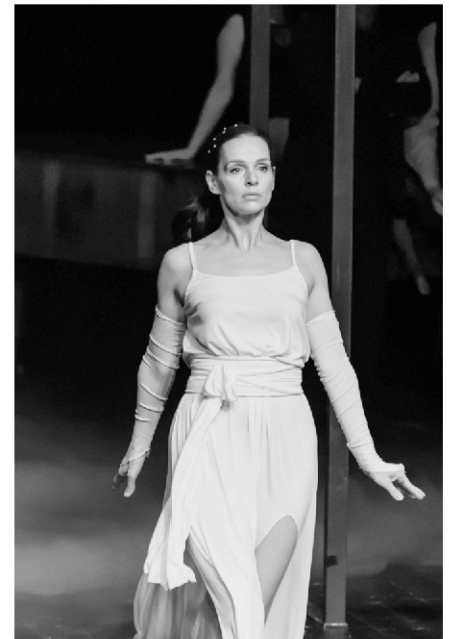
- Igazából nekem a két tánc volt a nagy kihívás. Jó két hónapot azzal töltöttünk el, hogy megtanuljuk azt a tartást, ami egy tangozónak kell. Mindezt meg kellett tanulni bírni szusszal, tudni a koreográfiát, és ezt olyan plasztikusan beleépíteni, mint hogyha tényleg belőlünk jönne. Szerettem a háromhónapos koreográfia-próbafolyamatot, amelyben Csenky Nikolettával dolgoztunk.

- *Rá is akartam kérdezni, hogy nektek van profi táncos múltatok?*

- Alapjáraton nincsen. Sőt, szeptemberben úgy kezdődött a próbafolyamat, hogy nem én játszottam volna ezt a szerepet. Egy másik színésznő játszotta volna, csak egy véletlen folytán bent voltam akkor a színházban, és éppen meglátott a rendező, aki azt mondta, hogy ő pont ilyennek képzelte el Annát, és azt szeretné, hogy én játsszam. Kicsit megijedtem, mert az eleve egy rossz ómen, ha úgy érzi az ember, hogy valakitől elveszi a szerepet. De aztán a rendező meggyőzött arról, hogy ő tényleg úgy érzi, nekem kéne játszani, és akkor el is kezdtük próbálni. Aztán közben nekem eltört a lábam, úgyhogy egy ideig nem haladtunk, és utána folytattuk tovább, és rendszeresen jártunk reggel nyolctól edzésekre, tanultuk a testtartást, mert nagyon egyszerűnek tűnik, de olyan izmokat mozgat, amiket természetes helyzetben nem használunk túl sokat. Mindig, amikor el voltunk fáradva, akkor nagyon édes volt Niki, mindig azt mondta, hogy tessék folytatni, mert a szervezeted meg fogja szokni. Amikor te már nem komfortos érzetben el tudod táncolni, akkor komfortosan csettintésre megy. Hihetetlen, hogy most fél évig nem játszottuk, és éreztük, hogy még mindig tudjuk ezt a táncolni, ez a miénk.

- *Breh Márton játszotta a férfi főszerepet, nagyon jól működött a kémia a színpadon. Gyakran dolgoztok együtt, össze vagytok már szokva?*

- Dolgoztunk már más előadásban, de akkor nem ilyen közeli partnerek voltunk. Ettől függetlenül szerintem nagyon egymás-

Kiss Szilvia

ra tudtunk hangolódni. Nagyon jó ember Marci, és mindent át tudtunk beszélni, nem úgy viszonyultuk egymáshoz, hogy „jaj, most te ne instruálj engem”, hanem nagyon sokszor felhívtuk egymást, és beszélünk arról, hogyan érezzük magunkat abban a pillanatban. Sokat beszélünk arról, hogy milyen Anna maga, és mi az, ami neki jó reakció, vagy nem. Órák hosszat telefonáltunk, és csak mondtuk, mondtuk, mondtuk. És ezáltal szerintem nagyon egymásra tudtunk hangolódni, legalábbis én úgy éreztem. Nagyon szerettem Marcival a közös munkát, nagyon.

- *Szerinted milyen aktuális problémákat vet fel az előadás?*

- Az állandó útkeresést, azt, hogy vállalj a felelősséget. Szerintem a legfontosabb mondanivalója, hogy mégis van lelkiismeretünk. Az emberek nem számolnak el önmagukkal. olyan volt ezekkel a tabutémákkal foglalkozni, mint egy megtisztulás.

Szóllósi Eszter

Édes Anna – jelszó: kiszolgáltatottság

A kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetem Színház- és Film Kar Magyar Színházi Intézetének harmadéves színészhallgatói Kosztolányi Dezső Édes Anna című művét adták elő Béla Marcel rendezésében. A jól ismert regény történetét pontosan ismerő néző is olykor meghökkenve nézte, ahogyan a hallgatók egészen új megközelítésbe helyezték a századelő szomorú cselédlányainak tragikus, bizonyos szempontból hétköznapi és ugyanennyire felforgató sorsát.

Az előadás alapvetően kettősségekre épül. Legszembetűnőbb ezek közül, hogy míg az első felvonás főként a történelmi és társadalmi tényezőket, addig a második az individuum, azon belül is Anna belső világát, kívülállóságát helyezte a középpontba. Utóbbihoz nagyban hozzáadott, hogy a főhősnőt játszó színészhallgató (Kerekes Barbara) volt az egyetlen, aki a többiek elmaszkírozott – fehér arcú, túlzó színjátásához képest realisztikusan játszott. Ezzel képviselte magát a nézőt is, aki maga is kissé elvész az örületben.

Ugyanilyen szempontból tekinthetünk a jelenetekben belüli erős kontrasztú dinamikai változásokra is: a cselédek elővezetése – „divatbemutatója” –, Anna abortusza, Vizyék meggyilkolása. Mind olyan momentumok, amelyek önmagukban is erős pillanatok eredményezhettek volna a színpadon, de a játékosok kaotikus, mégis rendezett és fegyelmezett összjátéka még jobban megragadták a figyelmet, és nem is eresztették el, egy pillanatra sem.

A zenei hatások folyamatosan a modern és jazz-korszak híres elemei között váltakoztak, ismét

a kettősség hatását keltve: egyszerre épültek be szervesen, és lógtak ki nagyon a prózai egységek közül. A színpad képe végig letisztult volt, az egy-egy mozzanathoz elengedhetetlen díszlet-elemek kivételével csak a hátsó függöny nyitása és csukása, illetve a mögötte elhelyezkedő nőalakot ábrázoló szobor kapott hozzáadott karaktert.

A már-már sablonosnak mondható, kanonizált értelmezés mellé, miszerint Vizyiné (Ilyés Klaudia) halott lányát látja Annában, ezért önkéntelenül is gondoskodni akar róla, új árnyalatot kapott Patikárius Jancsi (Ferencz Ádám) is. Belépő rapbetétjében úgy jelent meg, ahogy a történet kanavaszát ismerve először gondolhatunk: elkényeztetett úrifüüként, aki fényes filmszínészkarriert dédelget, de a helyettes államtitkár nagybátyja szerez neki állást a bankban, hogy beindíthassa felnőtt életét. Ez nagyon gyorsan átalakult, mikor megtörtént a gazdák elutazása következtében

együtt töltött éjszaka Annával, ekkor az izgatott, majd a riadt kisfiút láttuk.

Különleges dramaturgiai (dramaturg: Takács Réka) döntések is megjelennek az adaptációban: az előadás rögtön Anna tárgyalásával indított, rögtön elárulva ezzel a csúcspontnak tekinthető gyilkosságot, amire egyébként később is sokszor utaltak már a bekövetkezése előtt. A cselédlány prófétaként érkezett a budapesti bérház lakóközösségébe, és a prófécia beteljesítve távozott onnan. Értetlenül áll e fölött a regény szerzője, Kosztolányi Dezső (Daradics Hannah) is, aki bár majdnem végig jelen volt, soha nem avatkozott közbe, passzív narrátora volt saját meséjének.

A harmadévesek előadása kiváló érzékkel elegyítette a történelmi közjátékokat komoly sorsdöntő eseményekkel, a helyzetkomikumokat valódi, életből vett szituációkkal.

Szalánczi Ágota

Életrépek

Mai program

10:00 – Viewpoint - A „hiteles” színpadi akció keretei

Bélai Marcel és Kozma Gábor Viktor workshopja

Helye: Református Iskola (Refi Színpad)

11:00 – Szakmai Klub

(beszélgetés az előadásokról)

Moderátor: Mohácsi Szilvia

Külváros: Balogh Gyula, Selmeczi Bea**A helység kalapácsa:** Fajcsi Ferenc,
Gyürky Katalin**Édes Anna:** Kovács Dezső, Selmeczi Bea

Helye: KVMK pódiumterem

13:00 – Villám-workshop**kritikus mesterkurzus**

Vezeti: Szabó Réka és Kovács Dezső

Helye: KVMK Pódiumterem

18.00 – Ivan Viripajev: OXIGÉN (versenyprogram)

R.: Pálffy Tibor (1h 30' egyben)

Tamási Áron Színház, Sepsiszentgyörgy (stúdióelőadás) Helye: Művelődési Központ színházterme

21.00 – BOLOND ISTÓK – drámai költemény Petőfi Sándor költeményeinek és Arany János: Bolond Istók c. művének felhasználásával. (versenyprogram)

R.: Török Viola. (1h egyben) A marosvásárhelyi Spectrum Színház előadása.

Helye: Zsinagóga (stúdióelőadás)

21.00 – Böhm György – Korcsmáros György – Pásztor László – Jakab György – Hatvani Emese: SZÉP NYÁRI NAP – Neoton-musical (2h 30' szünettel)

R.: Böhm György. A Veres 1 Színház előadása. Helye: Refi Színpad

Bővebben: www.kisvarda.szh.hu

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak 35. Kisvárdai Fesztiváljának napilapja

Főszerkesztő:
Ungvári JuditSegédszerkesztő:
Ráthonyi SáraFotók:
Tugya Vilmos
Ráthonyi SáraNyomdai előkészítés:
Kóczon NikolettaNyomdai kivitelezés:
Imi Print NyomdaFelelős kiadó: Nyakó Béla
ISSN 1587-8325

A Magyar Színházak 35. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Déryné
program